

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

28 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui

Graur Sergiu XXXXX,

născut la xxxx, originar și domiciliat în mun. Xxxx, str. Xxxx, ap.xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 16 februarie 2015 – până la data de 30 mai 2016 (instanța de fond);*
- 2. de la 24 iunie 2016 – până la 17 octombrie 2017 (instanța de apel);*
- 3. de la 05 ianuarie 2018 – până la 28 februarie 2018 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 30 mai 2016, Graur Sergiu a fost achitat de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin.(1) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat.

Acțiunea civilă intentată de Gaidamut Ana a fost respinsă.

2. De către organul de urmărire penală, Graur Sergiu a fost învinuit de faptul că, la 05 ianuarie 2015, aproximativ la orele 19⁰⁰, acționând cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflându-se în microbuzul de pe itinerarul nr. 166, ce efectua ruta de deplasare din sectorul Ciocana spre Botanica, mun. Chișinău, unde pe scaun se afla călătorul Gaidamut Ana. Ultima deținea asupra sa geanta cu lucruri personale, din care Graur S. a sustras, pe ascuns, portmoneul de culoare cafenie cu valoarea de xxxx lei în care se aflau bani în sumă de xxxx euro, care conform cursului oficial stabilit de către BNM

constituiau xxxx lei, precum și xxxx lei, permisul de conducere și buletinul de identitate pe numele lui Gaidamut A., cartele de reducere, despre lipsa acestora, ultima stabilind la momentul coborârii din microbuz pe bd. Traian 2, mun. Chișinău, cauzându-i astfel părții vătămate un prejudiciu material considerabil în sumă totală de xxxx lei.

3. Nefiind de acord cu sentința a declarat apel acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare conform învinuirii înaintate la 2 ani închisoarea. În temeiul art. 85 Cod penal, la pedeapsa numită de adăugat parțial pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 28 martie 2014, definitiv stabilindu-I pedeapsa de 3 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În argumentarea soluției apelantul a invocat că partea vătămată a indicat concret că Graur S. i-a sustras portmoneul. La memorizat pe ultimul, deoarece acesta se afla în fața ei cu un rucsac, care o încurca, făcându-i și observație.

Astfel, în cadrul ședinței de judecată au fost audiați martorii Graur M., Graur V. și Gurău N. care sunt rudele inculpatului, depozițiile cărora instanța de judecată le-a apreciat mai presus decât cele depuse de victimă. Însă, consideră că depozițiile martorilor nominalizați urmau a fi apreciate critic, acestea fiind depuse în scopul ca Graur S. să nu fie atras la răspundere penală, deoarece inculpatul are antecedente penale nestinse.

Depozițiile părții vătămate Gaidamut A., precum că la 05 ianuarie 2015, Graur S. se afla în sectorul Ciocana la ora 19⁰⁰, sunt confirmate de către martorii Graur M., Graur V. și Gurău N., din care rezultă, că el a fost cu doi copii și a plecat cu autobuzul.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de procuror.

5. Instanța de apel a statuat că instanța de fond corect a constatat circumstanțele de fapt și de drept, just a apreciat probele prezentate și a pronunțat o sentință legală și întemeiată.

Astfel, instanța a stabilit că Graur S. a fost învinuit de către organul de urmărire penală în comiterea infracțiunii de pungășie, *însă*, verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate, în baza probelor examinate de prima instanță, probelor cercetate suplimentar în instanța de apel, constată că instanța de fond corect a ajuns la concluzia că procurorul nu a prezentat probe

pertinente, concludente și veridice care ar demonstra vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Colegiul penal a apreciat critic declarațiile martorului Gaidamut M. care este mama părții vătămate și care nu a fost martor ocular, însă a depus declarații din spusele părții vătămate, iar depozițiile indirecte nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare fără a fi confirmate și coroborate cu alte probe, precum și nici nu pot combate declarațiile martorilor Graur V., Graur M., Gurău N. în demonstrarea vinovăției.

La fel, instanța a reținut că declarațiile părții vătămate Gaidamut A. sunt contradictorii, deoarece ultima în cadrul instanței de fond a declarat că Graur S. s-a urcat în rutieră de la str. Mircea cel Bătrîn în regiunea Soiuz, însă potrivit procesului verbal de confruntare a relatat că: i-a făcut observație inculpatului în regiunea Soiuzului, apoi indică că nu ține minte în ce locație era rutiera când a urcat inculpatul. De asemenea, victima indică precum că inculpatul ar fi urcat în regiunea Soiuzului, pe când în declarații indică, când a observat că inculpatul nu era, deja rutiera se eliberase în regiunea Soiuzului. Astfel atât potrivit declarațiilor părții vătămate cât și potrivit procesului verbal de confruntare, când se afla în regiunea Soiuzului i-a făcut observație inculpatului, tot în acel moment a urcat inculpatul și a și coborât, ceea ce este absurd și imposibil.

Totodată, din declarațiile victimei depuse la urmărirea penală, rezultă că „s-a urcat în rutiera 166 la stația Megapolis, sect. Ciocana ... aproximativ peste vre-o 5 min. în rutieră s-au urcat mai multe persoane, a observat o persoană de gen masculin, care stătea din partea dreaptă în picioare...”, iar în cadrul instanței de fond a declarat că inculpatul s-a urcat în rutieră de la str. Mircea cel Bătrîn în regiunea Soiuzului, de unde se denotă faptul că un mijloc de transport public, este imposibil să se deplaseze 5 min o distanță atât de mare.

Mai mult ca atât, partea acuzării nu a luat în calcul și nu a verificat prin prisma art. 254 CPP, apelurile telefonice între inculpat și concubina acestuia în vederea stabilirii locului aflării inculpatului la ora indicată. Acuzarea se bazează doar pe declarațiile părții vătămate Gaidamut A. care sunt contradictorii, inclusiv și pe ale martorului Gaidamut M. care a relatat faptele din spusele fiicei sale.

6. Împotriva deciziei nominalizate a declarat recurs ordinar procurorul, care invocând temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) pct.6) Cod de

procedură penală, solicită casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță.

A menționat că hotărârea instanței de apel o consideră neîntemeiată, deoarece instanța nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția lui Graur S. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin.(1) Cod penal, menținând sentința de achitare.

Astfel, la baza soluției de menținere a achitării lui Graur S. în baza art. 192 alin.(1) Cod penal instanța a pus doar declarațiile inculpatului, totodată invocând că acuzarea nu a prezentat probe care ar demonstra cu certitudine că inculpatul a comis infracțiunea, însă apreciază drept veridice niște declarații depuse de rudele inculpatului, precum și certificate că, copii Gurău M. și Gurău A., la data de 05.01.2015, nu au frecventat grădinița. Astfel, instanța constată că copii s-au aflat la bunica, însă cum a constatat că inculpatul toată ziua s-a aflat în casă.

Reținând cele nominalizate, consideră că instanța nu a analizat minuțios probele prezentate, dând o apreciere critică declarațiilor părților vătămate.

Mai mult ca atât, instanța nu a luat în considerare faptul că de unde victima îl cunoaște atât de bine pe inculpat, relatând cu lux de amănunte acțiunile acestuia în cadrul deplasării în ruta nr. 166.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Drept temei pentru recurs procurorul a invocat prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și dacă hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, solicitând casarea hotărârii

contestate cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Asadar, recurentul și-a întemeiat recursul în baza pct. 6) alin. (1) art. 427 CPP, menționând că instanța de apel a examinat unilateral probele, pe care nu le-a apreciat la justa valoare, însă, fără a le enumera, indicând doar depozițiile părții vătămate Gaidamut A.

Colegiul constată că acest temei pe care s-a bazat acuzatorul de stat în recursul declarat, nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că ultima a analizat obiectiv probele admistrate și a dat răspuns la toate motivele expuse în apel.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, poate da o nouă apreciere probelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Examinând cauza, Colegiul penal consideră că instanța de apel just a stabilit starea de fapt și de drept, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel, apreciind fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei și toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, adoptând în așa mod o hotărâre legală și întemeiată, ținând cont de prevederile art.101 Cod de procedură penală, just ajungând la concluzia întemeiată că fapta nu a fost comisă de inculpat pe învinuirea adusă în baza art. 192 alin. (1) Cod penal.

Recurentul critică soluția instanței de apel, întrucât instanța a pus la baza sentinței de achitare declarațiile inculpatului și martorilor care sunt rudele acestuia, neluând în considerație probele prezentate de partea acuzării, și *anume declarațiile părții vătămate Gaidamut A.*, care dovedesc incontestabil vinovăția lui Graur Sergiu, de săvârșirea infracțiunii imputate.

Astfel, Colegiul menționează că, în conformitate cu art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală, declarațiile martorilor, părților vătămate și ale inculpatului se consideră probe egale, legea nu stipulează că depozițiile martorilor din partea învinuirii au prioritate față de cele ale martorilor din

partea apărării, iar instanța de judecată, având în vedere egalitatea părților în proces, este obligată să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și probelor prezentate de părți, în egală măsură, ca, ulterior, să le dea acestora o apreciere obiectivă și sub toate aspectele.

Din analiza prevederilor legale menționate, Colegiul conchide că instanța de apel a respectat această obligație, a apreciat în mod obiectiv atât declarațiile inculpatului, cât și a părții vătămate Gaidamut A., precum și a martorilor Graur M., Graur V., Gurău N., care au fost combătute și cu alte probe cercetate în cadrul ședințelor instanței de apel. După cum rezultă din textul deciziei, instanța de apel a descris conținutul acestor probe în modul în care dâșii au relatat informațiile cunoscute de ei, referitor la infracțiunea prevăzută de art. 192 alin. (1) Cod penal și le-a dat o apreciere obiectivă și corectă, constatând corect că probele prezentate de către acuzare nu pot sta la baza condamnării lui Graur S..

Instanța de recurs menționează că, instanța de apel în motivarea soluției adoptate just a menționat că acuzarea nu a prezentat probe concludente și pertinente atât în cadrul ședinței primei instanțe, cât și în cadrul ședinței instanței de apel, care ar fi demonstrat vinovăția inculpatului Graur S. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal.

Totodată, instanța de recurs apreciază ca vădit neîntemeiate argumentele recurentului privind adoptarea unei decizii ilegale de către instanța de apel în privința lui Graur S., menționând că Curtea de Apel Chișinău a ajuns la concluzia corectă că probele cercetate, coroborând între ele, formează un ansamblu probatoriu prin care se dovedește nevinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate.

Cu atât mai mult că critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de stare de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de două instanțe de judecată. Prin urmare, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs, verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Din textul deciziei rezultă că, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în sensul oferirii răspunsurilor la motivele apelului declarat de procuror. Autorul recursului nu aduce careva argumente, care ar combate

concluzia instanțelor de judecată, dimpotrivă argumentele invocate de procuror în cererea de recurs ordinar repetă întocmai argumentele expuse anterior în apel, la care instanța de apel deja a dat un răspuns motivat.

De asemenea, cât privește criticele recurentului, că în acțiunile inculpatului există componența de infracțiune prevăzută la art. 192 alin. (1) Cod penal, Colegiul penal conchide că, instanțele ierarhic inferioare au dispus achitarea inculpatului în baza art. 192 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la alin. (1) art. 192 Cod penal îl formează relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile.

Obiectul material al faptei infracționale analizate reprezintă bunurile care au o existență materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor. De regulă, în calitate de obiect material al pungășiei sunt banii, titlurile de valoare, bijuteriile, obiectele prețioase de dimensiuni relativ mici.

Latura obiectivă a infracțiunii constă în fapta prejudiciabilă care se exprimă în acțiunea de sustragere (sub forma infracțiunii fapt tentat) și locul săvârșirii infracțiunii: buzunare, genți sau alte obiecte prezente la victimă.

Pungășia este nu altceva decât un furt săvârșit în împrejurări specifice și incriminat distinct sub forma infracțiunii fapt tentat.

Astfel, sub aspectul locului săvârșirii infracțiunii, pungășia presupune încercarea de luare a bunurilor însă nu din oricare locuri, dar din buzunare, genți sau din alte obiecte prezente la victimă.

Prin *alte obiecte prezente la victimă* se înțeleg obiectele care se află asupra acesteia (în poșetă, sacoșă, servietă, portmoneu sau atașate de haine ori încălțăminte etc.) sau în imediata apropiere de victimă (pe bancă, pe banchetă, pe masă etc.), astfel încât să fie clară apartenența bunului persoanei respective.

Infracțiunea de pungășie are o particularitate care nu este indispensabilă în cazul furtului: întotdeauna, locul săvârșirii infracțiunii este în apropiere de victimă.

Infracțiunea nominalizată este una formală, care se consideră consumată din momentul începerii săvârșirii acțiunii de sustragere (introducerea mâinii în buzunar, tăierea poșetei cu lamă, manipularea

lacătului de la servietă etc.), chiar dacă făptuitorul nu a obținut posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile victimei la propria sa dorință. Așadar, sustragerea fapt tentat reprezintă condiția necesară și suficientă pentru întregirea faptei prejudiciabile în contextul pungășiei. Pentru a ne afla în prezența pungășiei fapt consumat este necesară și suficientă comiterea tentativei de sustragere.

Latura subiectivă a infracțiunii de pungășie se exprimă, în primul rând, în vinovăție sub formă de intenție directă. La calificarea faptei este obligatorie stabilirea scopului special - de sustragere - sub care se prezintă scopul de cupiditate.

Prin rechizitoriu, Graur Sergiu este învinuit că a comis pungășia, adică a sustras pe ascuns din geanta victimei portmoneul în care se aflau bani și acte.

Din actele cauzei se constată că, acuzarea s-a bazat doar pe declarațiile părții vătămate Gaidamut A., depuse în cadrul urmăririi penale, susținute în cadrul ședinței instanței de fond și cercetate în cadrul ședinței instanței de apel.

Astfel, instanțele judecătorești corect au apreciat critic declarațiile părții vătămate, care sunt contradictorii, unde, aceasta în cadrul instanței de fond a relatat că *Graur S. s-a urcat în rutieră de la Mircea cel Bătrân, în regiunea CC Soiuz*, însă potrivit procesului-verbal de confruntare a declarat, *că i-a făcut observație în regiunea CC Soiuz*, apoi a indicat *că nu ține minte în ce locație era rutiera când a urcat Graur S.* La fel, Gaidamut A. a declarat: *când a observat că inculpatul nu era, deja rutiera se eliberase în regiunea Soiuzului*. Atât potrivit declarațiilor părții vătămate, cât și procesului-verbal de confruntare, aceasta a relatat că, *când se afla în regiunea Soiuzului i-a făcut observație inculpatului, și tot în acel moment a urcat inculpatul și a coborât, adică unele evenimente care sunt contrare și imposibile*.

Totodată, din declarațiile victimei depuse în cadrul urmăririi penale, aceasta a declarat că „...s-a urcat în rutiera nr. 166 la stația Megapolis, sect. Ciocana. ... aproximativ peste vreo 5 min. în rutieră s-au urcat mai multe persoane, a observat o persoană de gen masculin, care stătea din partea dreaptă în picioare ...”, iar în cadrul instanței de fond a declarat că inculpatul Graur S. *s-a urcat în rutieră de la str. Mircea cel Bătrân în regiunea CC Soiuz*, ceea ce denotă faptul că este imposibil ca un mijloc de transport public, să se deplaseze 5 minute o distanță atât de mare.

Prin urmare, instanțele judecătorești corect au statuat că fapta nu a fost comisă de Graur S.

Astfel, Colegiul conchide că instanța de apel corect a reținut în acest sens prevederile art. 8 și 389 Cod de procedură penală, în aspectul că o hotărâre de condamnare se adoptă numai în condiția în care vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată printr-un ansamblu de probe cercetate de instanța de judecată. O sentință de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri. Colegiul reține că instanța de apel a ținut seama de aceste prevederi legale, precum și de principiul că toate îndoielile apărute și care nu pot fi înlăturate, se tratează în favoarea inculpatului și a adoptat o soluție întemeiată.

Argumentele invocate de recurent nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să decidă asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui *Graur Sergiu*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 martie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti